

A kórházi segélyek leszállítása után a szegények és csecsemők ápolási díját is megvonta a népjóléti miniszter a várostól

A Társadalombiztosító tagjait csak az intézet terhére kezeli a jövőben a kórház — Nem nyitják meg a gyermekkórházat

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy Vass József népjóléti miniszter arról értesítette a várost, hogy a közkórháznak az 1930-as költségvetésben hatvanezer pengőnél magasabb hozzájárulást nem biztosíthat. A várost kellemetlenül érintette a népjóléti miniszter leirata, mert ez azt jelentette, hogy a közkórház fentartása ebben az évben nyolcvanezer pengővel többbe fog kerülni a városnak, mint eddig.

A szombatra összehívott kórházi bizottság, amelyen a polgármester elnökölt, foglalkozott a miniszteri leirattal, ahol azonban újabb kellemetlen meglepetésben részesültek a bizottság tagjai. Ugyanis Vass József népjóléti minisztertől újabb leirat érkezett, amely a költségvetés általános redukálására való hivatkozással, újabb segélymegvonásáról értesíti

a város hatóságát. Ezuttal a szegény betegek ápolására és a csecsemőgondozásra évenként kiutalt *negyvenezer pengőt vonta meg a miniszter Szegedtől* és a segély összegét az eddigi negyvenezer pengő helyett mindössze *kilencezer pengőben* állapította meg.

A bizottság hosszasan tárgyalta a miniszteri leiratot és főleg akörül forgott a vita, hogy a városra háramló újabb harmincezerpengős teher fedezetét miből lehetne előteremteni. A bizottság utasította az illetékes hatóságokat, hogy miután eddig nagyon sokan olyanok is jelentkeztek a kórházban, akik a Társadalombiztosító tagjai, *ezek a betegek a jövőben csakis a pénztár terhére lesznek kezelhetők.* A segélymegvonás miatt egyébként *nem nyitják meg a gyermekkórházat sem.*



OPERA ZONGORATEREM

Budapest, VI., Hűfő utca 16., Operánál.
Világmarkás zongorák, pianínók
ezer pengőtől, negyven pengős havi
részletre is. B.79
Nagy tisztviselői kedvezmények.

kásban, azt senki sem tudja.

Az asszony testén az orvosi vizsgálat során megszámlálhatatlan sok késszurás nyomát fedezték fel. A szerencsétlen asszony nyaka majdnem egészen át volt vágva, ezenkívül balkezéről az éles penge egész husdarabokat metszett le. Az arcán tizenöt szurástól és vágástól származó sebet számoltak össze és mély sebek borították a szerencsétlen asszony lábszárait is.

A legmegdöbbentőbb ebben a szörnyű tragédiában azonban az, hogy a szomszéd szobába bezárva ott volt Tormák kisleánya is, aki a zárt ajtó mögül végighallgatta anyja borzalmas haldlőrését. Hallotta a dulakodás zaját, anyja sikoltását, de a szobából nem tudott menekülni, mert apja előzőleg rázárta az ajtót. A szerencsétlen kisgyermek estétől reggelig sirt a sötét szobában, kétségbeesetten dörömbölt az ajtón, kiáltozott, de hangját senki sem hallotta meg és csak reggel szabadult ki, amikor a bűntényt felfedezték.

Szilágyi Lajost megoperálták

Budapest, január 4. Szilágyi Lajos országgyűlési képviselőt, ma délben a Pajor-szantóriumban megoperálták.

Munkanélküliek tüntetése Bukarestben

Bukarest, január 4. A román fővárosban szombaton délután hangos tüntetést rendeztek a munkanélküliek. A rendőrség nagy készültséggel vonult fel és estig sikerült szétoszlatni a hatalmas tömeget. A munkanélküliek közül többeket előállítottak a rendőrségre.

Különleges intézkedések Genfben, az olaszok érkezésére

Genf, január 4. A január 13-án Genfben kezdődő népszövetségi tanácsülés alkalmából, amelyre első ízben megy el Grandi olasz külügyminiszter, mint az olasz delegáció vezetője, terjedelmes rendőri intézkedéseket tesznek. A népszövetségi palotát kívülről a csendőrség éjjel-nappal, megszakítás nélkül őrizni fogja. A palota minden ki-
járatánál biztonsági rendőrség fog őrködni.

A horgosi családi dráma megdöbbentő részletei

Szabadka, január 4. Szilveszter éjszakáján Horgoson, mint megírtuk, véres családi dráma történt. Torma Antal földmives konyhakéssel elvágta felesége torkát és véres tetteinek elkövetése után felakasztotta magát. A tragédia még mindig izgalomban tartja a határmenti község lakosságát.

Radics Erzsébet, egy jómódu horgosi gazdálkodó leánya, öt évvel ezelőtt ismerkedett meg Torma Antallal. Torma Antal és fiatal felesége egy ideig Radicsék házában éltek, de a múlt év tavaszán Torma házat építtetett és elköltöztek Radicséktól. Az építkezés költségeinek fedezésére Torma hatezer dinár kölcsönt vett fel. Ettől az időtől kezdve megszünt a házastársak között az eddigi békés, harmonikus élet s az új házba beköltözött a boldogtalanság. A hatezerdináros adósság fenyegető sullyal nehezedett a házaspár életére és a házastársak között az adósság miatt napirenden voltak a civódások. Torma Antal később összeveszett apósával, aminek az lett a következménye, hogy Radics kitiltotta házából vejét és csak lányának engedte meg, hogy oda bemehessen. Torma Antal egy ideig nem szólt,

de később megtiltotta feleségének, hogy szülei házába menjen. A fiatalasszony ennek ellenére titokban gyakran megfordult apja házában.

Szilveszter napján estefelé Torma Antalné ismét elment szülei házába, hogy elhozza onnan kislányukat. Az asszony visszatérésekor az egyik szomszédnál találkozott az urával, megmondta neki, hogy hol járt, de bejelentése látszólag semmiféle hatással nem volt Torma Antalra. A házastársak nyugodtan elbeszélgettek, majd Tormáné ismét hazament szüleihez, ahonnan később visszatért lakásukba. Torma Antal szomszédja, ifjabb Erdélyi Sándor társaságában már jóval előbb hazament és a fiatalember előtt Torma elkecseregetten beszélt arról, hogy felesége *negy-százdináros paplant vásárolt, ahelyett, hogy a pénzt a kölcsön törlesztésére fordította volna.* Eközben tért haza Tormáné és a férj a vendég előtt szemrehányást tett az asszonynak költségezéséért és a házastársak között heves vita fejlődött ki. Erdélyi Sándor nem-sokára eltávozott, egyedül hagyva a vitatkozó házastársakat. Hogy ezután mi történt a la-

ban-se pipáltam, pedig ott is sok fantasztikumot megérttem. (Nagyérdemű öreg barátom, Furbás Nándor legyen rá a tanum.)

— Hát hogy is hívják azt a fiút?
— Tápai Antal.
— No majd egyszer vezessétek be hozzám.
Pár nap múlva elővezették a kis Tápaikat. Ejnye, de olyan, mintha ezeket az értelemről villogó szemeket én már láttam volna valaha, de nagyon régen. Hol, mikor lehetett az?
— Milyen iskolát végzett, fiam?
— Polgárit magán uton. Mint inas.
— Szegedi fiu?
— Igen, de nagyon szegény ember az apám. nem bírt taníttatni, inasnak adott, ahogy az elemit elvégeztem.
— Megálljunk csak. Maga még a háboru előtt járt elemibe, ugy-e?
— Igen, kérem.
— Hm. Nem rajzolgatott maga már az elemiben is?
— De igen. már ott is nagyon szerettem rajzolni.
— Egyszer egy csataképet is rajzolt. Vágtató magyar huszárok csapnak össze szerb katonákkal, igaz-e?
— Igen, — nyílt ki csodálkozva a gyerek kék szeme. — Benne volt az akkor az újságban is.

Hát persze, hogy benne volt. Gondolom, 1912 karácsonyára támadt nekem, azaz hogy igazság szerint egy akkori asszonypajtásomnak az a gondolata, hogy meg kellene vallatni a szegedi elemi iskolások fantáziáját szóban és képen. Irják meg és rajzolják meg, milyennek képzelik a háborút. (1912-ben!)

— Így volt-e, Tápai? Egy urhölgy járt akkor

maguknál az iskolában?

— Igen, — emlékezett vissza a szobrász-jelölt minden megerősítés nélkül, — valami nagyon szép asszony volt.

(Konstatáltam, hogy a művészséghez legalább szépérzéke határozottan van a betyrának.)

Mingyárt lehozattam a főkönyvtárból az 1912-es Szegedi Napló-t, föllapoztuk a karácsonyi számot és megkerestük a gyerekrajzokat. Azaz, hogy a Tápai Antalét keresni se kellett, mert mingyárt az kapta magához a szemét. »Ebben van valamennyi közt a legtöbb rajzbeli készség és a legtöbb aktivitás, — mondja az első kritika, amely tíz esztendő korában íródott Tápai Antalról.

S mivel én főszerkesztettem azt a lapot, amely így hirbe keverte a rókusai kisfiút, most már kötelességem volt komolyan szót érteni a lakatos-inassal. Megvallattam, kitapogattam a lelkét, benéztem a villogó szemek mögé és levélírássra számoltam magam, pedig azt az én haiszolt életemben nehéz kimódolni.

Először is levelet írtam a tekintetes tanácsnak. Arra kértem a várost, hogy ha ezt a rókusai fiút sikerül bejuttatni a képzőművészeti főiskolára, a város adjon neki havi száz pengőket addig, míg elvégez. Én, a város cselédje, aki magamnak sose kértem semmit a városomtól, most kitüntetésképpen kérem magamnak, hogy bizzon meg a szavamban a városom. Vállalom a garanciát érte, hogy a lakatosinasból olyan művész lesz, akiért valamikor még énvelem is megbékülnek.

Sohase fogom elfelejteni az akkori tanácsuraknak, hogy teljesítették a kérésemet.

Aztán Szentgyörgyi Istvánnak írtam, a Képzőművészeti Főiskola szobrásztanárának. Nem protekciót kértem tőle, hanem szigorúságot. Az én

lelkemet ne nyomja egy elveszelődő lélek, ha a szemem rosszul látott volna. Csak úgy vegyék fel a fiút, ha abszolút tehetség.

Mikor a levél elment, meg is bántam ezt a nagy puritánságot. Hiszen a felvételin ugyanis nagy a túlekedés, a protektorok közt is én vagyok a legkisebb s nyilván az én kis barátom iskolai képesítése is a legkisebb.

Ez mind így volt igaz s hetvenvalahány pályázó közül mégis Tápai Antal lett fel első minősítéssel a professzor urak. Tehetség szerint való minősítéssel.

Többet aztán nem féltettem a kis Tápaikat. Se a szegénységtől, se a pesti élettől, se önmagától. Pedig én is nehéz próbára tettem a magam részéről. Hűségesen beszámoló leveleire nem válaszoltam. De mikor hazaszabadult vakációzni és lejelentkezett nálam, mindig éreztem a becsületes szemén és a kemény kézfogásán, hogy minden rendben van. (Azt a leveleiből konstatáltam, hogy a helyesírás is rendbe jött már, Anatole France szerint nem nagyon fontos ugyan, de azért nem árt, ha tisztában van vele az ember. Legalább is addig, míg képviselő nem lesz belőle. Akkor már nem kötelező a helyesírás, mikor törvényhozó az ember.)

A kis Tápai most szolgálja az utolsó esztendejét. A nyomorúságnak is, meg a deákságnak is. Szentgyörgyi mesternek a legjobbra tartott tanítványa. Most láttam egy akt-szobrát, amiért már is mesternek merem nevezni. Anélkül nem mertem volna róla megírni ezt a tárcát, aminek semmi egyéb célja nincs, mint felhívni a szegediek figyelmét arra, hogy valamikor nagyon büszkének lesznek erre a mi fiunk-ra, akinek a homlokára a numen adesit van írva.